

şını izlemek en büyük zevklerimdendi. Sıkıldıkça da karınca avlar, dozirik böceklerini kovalar, vakit geçirirdim.

Nihayet Rauf görünürdü.

Sarıya çalan bal rengi saçları, zümrüt yeşili koca gözleri, kemikli küçük burnu, fırça ile çizilmiş gibi düzgün yüzüne dudağını yana doğru kıvrarak astığı tebessümü ile Rauf sokağın başında görününce içim rahat ederdi. Elinde hep bir kitap olurdu bu çocuğun. Yolu; aklı havada, sanki rüya âleminde, okuya okuya yürürdü.

Küçükken bir gün, “Biliyor musun Züleyha,” demişti. “Amerikanya’da filim diye bir şey çeviriyorlar. Tiyatora oluyor ya hani, gitmiştik Beyoğlu’nda, onun gibi. Kamera diye bir alet yapmışlar. Kamerayla çekiyorlar. Sonra kocaman, beyaz bir perdede gösteriyorlar. Adı sinema... İstanbul’a gelmiş aslında. Göstermişler. Ah, ne kadar isterdim görebilmeyi. Gideriz ama, illaki gideriz.”

Rauf daha küçücükken doktor olmaya karar vermişti. O hassas ruhuyla o kadar kan, et, kırık kemik görmeyi nasıl göze alırdı bilmem.

“Doktor mu olsam yoksa baytar* mı? Ne dersin Züleyha? Ben aslında doktor olup insanları iyileştirmeyi çok istiyorum. Babam gazeteden bakıp söyledi, salgın hastalıktan kırılıyor-muş millet. Doktora ihtiyaç çok... Ama terazinin diğer kefesinde de sen varsın. Eğer mahallede bir baytar olsaydı o zavallı kardeşlerin avucumuzda ölmezdi, baytar onları tedavi ederdi.

* Veteriner

İnsanları da süslüdür. Bizim mahallede erkekler fes giyerler, Fuat da fes giyer. Zaten Fuat'ın babasının fes dükkânı var, dedesinden kalma. Ama dükkân burada değil. Eyüp'te, Feshane'de.

Burada erkeklerin çoğu şapka giyer. Hatta kadınlar da şapka giyerler. Genç kızlar tüylü, çiçekli, rengârenk başlıklar takar. Elllerinde mini mini çantalar taşırlar.

Çantacı Yanni Usta Fuat'ın hem ahbabı hem de ustası olur. Fuat'ın onun yanında çalıştığını benden başka kimse bilmez. Fuat'ın pek çok sırrı gibi, bu da benim karnımda gizli. Esasında olaylar şöyle geliştirdi:

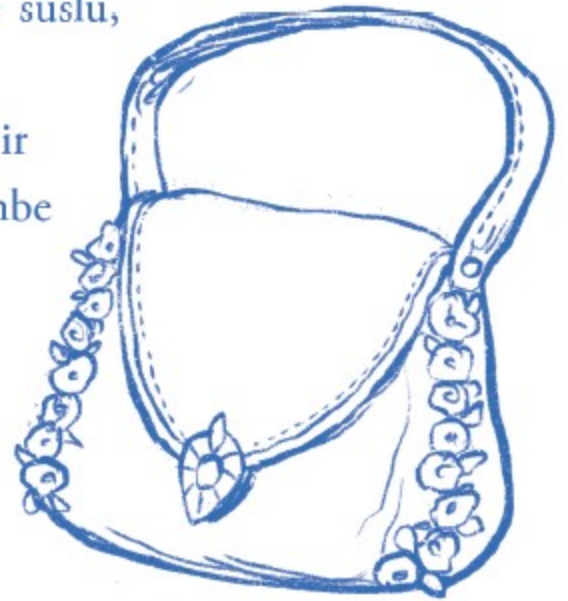
Bir keresinde Fuat okula, kardeşleri Behiye ve Behzat'ı da götürmüştü. O sırada Yanni Usta'nın dükkânının önünden geçerken, Behiye çantalardan birine bakakalmıştı. Koyu pembe deriden yapılmış, ağzı parıltılı bir toka ile kapanmış, kenarı siyah-pembe kadife çiçeklerle süslü, pek zarif bir çanta...

Behiye tokgözlüdür. Fuat'a hiçbir şey dememişti. Gözlerini koyu pembe çantaya dikip vitrini uzun uzun seyretmiş, sonra da yola devam etmişti. Ama Fuat ertesi gün o dükkâna gidip ustaya sordu tabii:

“Hayırlı işler Yanni Usta.”

“Hos geldin evlat. Buyur.”

“Şu çanta... Kız kardeşim için. Münasip midir büyüme çağındaki kız çocuklarına?”

7

Behzat'ın Gizli İsteği

“Yooooğuuuuurtttcuuuuuuiiiğğ!”

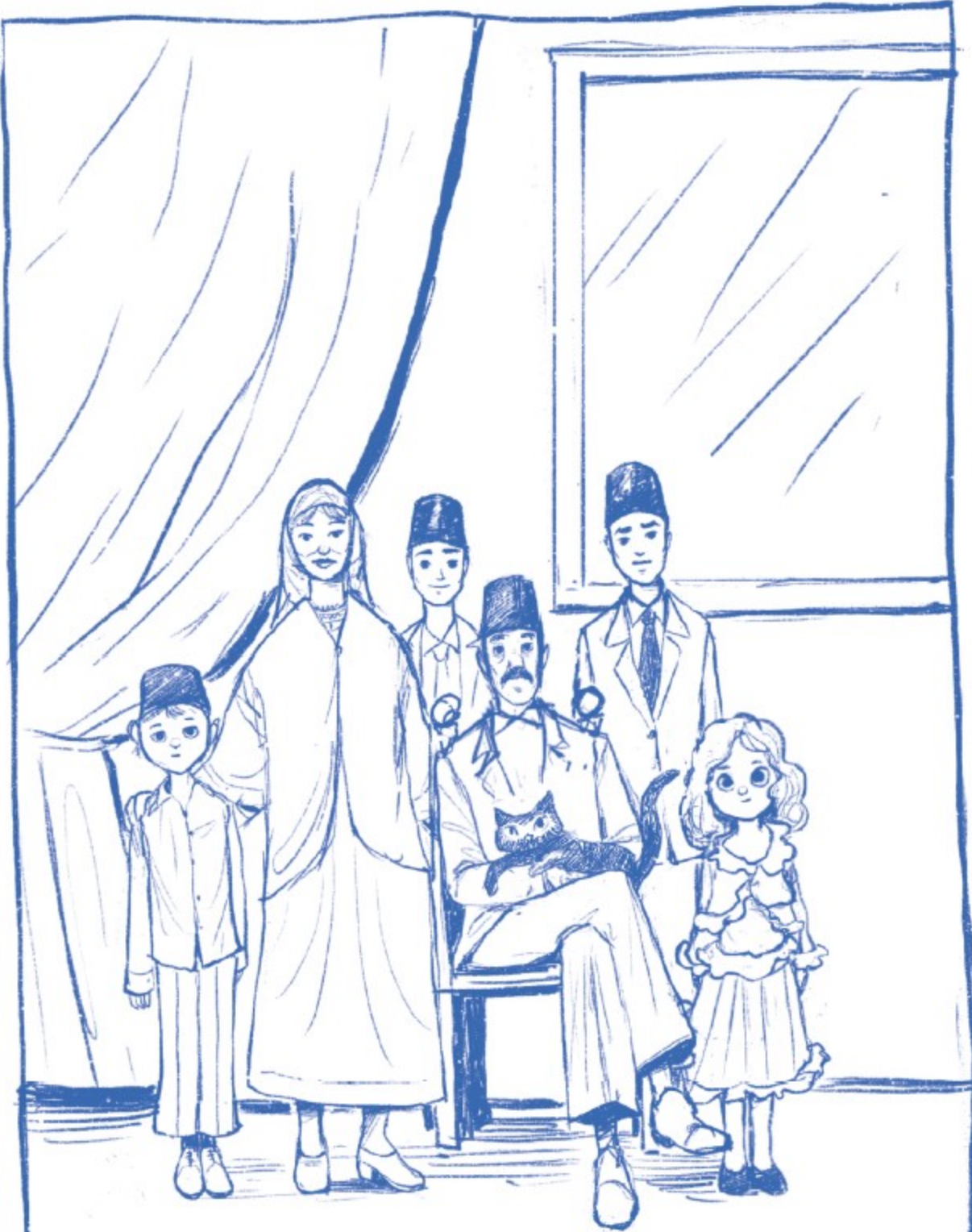
Sokaktan yoğurtçu geçiyor.

Sabah erkenden yoğurtçu, öğleye doğru sütçü, akşam da bozacı geçer. Haftada iki kez yoğurt, üç kez de süt alırız. Sütün bir kısmı benim içindir. Eskiden boza da alırdık, Rauf'um çok severdi. Artık almıyoruz.

Bu ev Kadir Bey'e babasından miras kaldı. Aslında ben küçükken Kadir Bey'in annesi ve babası da bu evde bizimle yaşırdı. Ama kısa zaman sonra her ikisi de vefat edince, koca ev bizim ailenin oldu.

Evimizin alt katında mutfak, büyük bir salon ve bir oda var. Salonumuzun duvarında toplu aile fotoğrafımız asılı.

Üç sene önceydi, Beyoğlu'nda, Cadde-i Kebir 359 numarada bir fotoğrafçıya götürdüydü bizi Kadir Bey. Resimde benim gözlerim kapalı çıkmış, biraz da tüylerim diken diken. Fotoğrafçı Febus Efendi deklanşöre basınca çıkan sestten ürktüydüm, neredeyse Kadir Bey'in kucağından fırlayıp kaçacaktım ama beyim beni sımsıkı tuttuydu.

Phobus

Emeti Hanım, Behiye'yi evde pek bir bunaltır ama başkalarına hiç ezdirmez. Başkaları dediğimiz babası, kardeşleri bile olsa!

“Nesi uygun değilmiş? Altı üstü bir kenara ilişip dinleyecek. Behzat geliyorsa Behiye de gelebilir.”

Behiye el çırpıp, gidip annesinin kucağına sokuldu, yanaklarını öpmeye başladı.

“Bize yok mu?” diye gülümsedi babası. Bir fasıl da babasını öpüp kokladı. Onları öyle gören Fuat durmadı, aldı Behiye'yi kucağına, hop yukarı, hop aşağı.

“Kız sen bela mısın benim başıma! Kız seni sayıyla mı verdiler bana?”

“Abi yaaa... İndir beni.”

“İndirememem. Uslu kız olacağım diyeceksin. Akıllı olacağım diyeceksin.”

“Demem!”

“Nedenmiş?”

“Uslu kızlar evde oturup çeyiz yapar.”

“Sen ne yapacaksın peki?”

“Ben okula gideceğim. Öğretmen olacağım. Ya da hemşire.”

“Hele hele laflara hele. Gel kız, gel sarılayım sana! Behzat! Sen de gel abicim. Gel şu Behiye'yi yusyumak edelim.”

Oh, ne âlâ memleket yahu! HUUUU! Kedi olan benim, ben! Kedi gibi sokulmayın birbirinize. Bu sululuk, bu samimiyet canımı sıktı. Kütüphanenin tepesinden kafalarına zıpladım.

“Ah!”

“Züleyha, hayırdır kızım?”

“Sen de mi geliyorsun Züleyha? Tabii tabii, bir sen eksik-
tin!”

“Miyavv.”

Ben de gideceğim elbet. Benim başım kel mi! En çok be-
nim başımda tüy var bir kere. Bütün ev ahalisi oradayken Zü-
leyha kusur kalır mı hiç?

* * *

Hep birlikte çıktık. Hızlı hızlı yürüyorlar. Ben de peşlerin-
den. Fakat bir farkla. Behiye delisi, tasma taktı bana. Yaa, evet.
Tasma. Evdeki tülbentlerden birini karnımdan geçirip bağla-
dı, ucunu da uzun bir ip gibi uzatıp, başka bir tülbente bağ-
layarak uzattı. Osmanlı İmparatorluğu sınırları içerisindeki
yegâne tasmalı kedi benim herhâlde! Emeti Hanım, “Elalem
ne der,” diye huzursuzlanıyor.

“Kızım... Çıkar şunu gözünü seveyim. Aklını oynatmış
diye adımız çıkacak.”

“Nerede çıkacak?”

“Mahallede.”

“Kime neymiş? Kedi bizim
kedimiz, mahalleye ne olu-
yor?”

“Fesuphanallah...”

Bizim Zeyrek’in sokak-
ları çamurlu... Patilerim kirle-
niyor. Yoruluyorum da. Kimsenin
beni kucağına alacağı yok.

“Aaa... Züleyha, uyandın mı? Gel. Amma uyudun kızım.”

“Mırrrr.”

“Gel bakalım. Gel azıcık seveyim seni.”

Behiye bu. Uyumadan önce ne laflar saymıştı, şimdi ne diyor. Özlemiş belli ki. Gerçi ben de onu özledim. İnsan işte, atsan atılmaz satsan satılmaz.

Tam Behiye’nin yanına kıvrılıyordum ki...

Arabacının ata bağırın sesinin ardından...

“Çüüüüş... Bbbüüürrrrtsst! Duuuuğr.”

Araba yavaşladı.

Çocukların ikisi de aniden ayaklandı.

“Züleyha, saklanmamız lazım.”

Battaniyeyi de toplayıp, çuvalların arkasına girdiler. Ben de kucaklarında.

Araba tamamen durdu.

Arabacı geldi, arkanın örtüsünü kaldırdı. Ufak bir kasayı çekti aldı, öne doğru seslendi.

“Burada yiyecek bir şeyler var Doktor Bey.”

Eyvah... Rasim geliyor.

Geldi.

Tam önümüzde.

Nefeslerini tuttu çocuklar.

Rasim kasanın içindeki yiyeceklere bakıyor. Ve kararını bildiriyor:

“Bunlar iyi de arabacı... Bunlar meyve, çerez... Bak, köyde ışığı yanan evler var. Birinin kapısını çalalım. Cepheye gittiğimizi anlatırsak bizi misafir ederler. Hem bir tas da ayran verirler.”

“Öyle mi dersin beyim? Ben birer şilte serer yatarız diye düşünmüştüm. Yaz günü ne de olsa, üşüme derdi yok.”

“Aman, istemez be ağa... Yorulduk zaten. Sen istersen yat dışarıda. Ben bir döşek bulacağım. Hem şimdi ayı gelir, tilki gelir, çakal gelir. Rahat uyunmaz.”

“Sen doğrusunu bilirsin Doktor Bey. Hadi bakalım. Gidelim de kapıları çalalım madem.”

Gittiler.

Kulaklarım beni yanıltıyor olsun lütfen.

Ayrıca burnum da beni yanıltıyor olsun lütfen. Çünkü burası fena hâlde idrar koktu.

O da ne!

Behzat... Altını ıslatmış!

Korkudan mı, saatlerdir sıkışmaktan mı bilmiyorum ama, donu tumanı ıslak.

Behiye'nin gözleri fal taşı gibi açık, nefesini hâlen tutuyor.

Rasim ile arabacı uzaklaşınca konuştular.

Behzat:

“Ayı mı dedi o?”

Behiye tuttuğu nefesi bırakarak:

“E... Evet...”